

Neyðtøkan bleiv meldað seinni

Løgreglan greiddi í rættinum frá, hví
maðurin ikki bleiv handtikin beinanvegin.

Danjal av Rana

Ákærin í málinum krevur mannin fongslaðan í 10 mánadur. Hon greiddi í rættinum frá, at í hennara huga var tað uttan ivamál prógvað, at hann hevði bukað kvinnuna illa hesa náttina. Hon segði, at uttan mun til, júst hvussu ógvusligur harðskapurin hevði verið, so kom kvinnan at enda til ta niðurstøðu, at hon mátti ringja eftir løgregluni og fáa mannin út úr húsini. Ákærin helt, at frágreiðingin hjá kvinnuni, umframt úrslitini av kanninginini á sjúkrahúsinum, vístu, at maðurin hevði verið sera harðligur og hevði sligið hana fleiri ferðir í andlitið og á kroppin.

Hon helt ikki, at frágreiðingin hjá manninum á nakran hátt kundi greiða frá skaðunum hjá kvinnuni.

Ákærin helt eisini, at ákæran um neyðtøkuroynd var prógvað. Tí hvør onnur skuldi orsök hansara verið at royna at lata hana úr buksunum? Ein kvinna í eini slikari støðu, sum júst er bukað væl og virðiliga, man ikki ivast í, at nú verður hon neyðtikin eisini. Gjøgnum alt kvøldið hevði ákærði eisini fleiri ferðir spurt, um unga kvinnan hevði havt samlegu við hin mannin og hvussu tað var.

Verjin hjá manninum helt fast upp á, at maðurin skuldi frídømast. Hann helt ikki, at samsvar var millum tað, sum kvinnan greiddi frá, og teir skaðar, sum stóðu at lesa í frágreiðingin frá sjúkrahúsinum. Hann heldur hinvegin, at ákærði hevur givið eina trúverdiga frágreiðing um, hvussu hon hevur fingið skaðarnar. Um hon veruliga var so illa bukað, hevði fingið eina 30 til 40 sløg, sum hon sjálf metti, hevði hon verið nógv verri fyri, helt hann.

Hann noktaði ikki fyri, at maðurin kanska hevði verið harðligur móti kvinnuni, men at tað eisini má vera loyvt at taka fast í tann, tú skeldast

við, uttan at skula í fongsul av tí grund.

Verjin hjá manninum vísti eisini á, at hon alla náttina hevði møguleika at rýma, men ongantið gjørdi eina roynd, og at hon enntá einaferð bað mannin verða verandi.

Meldaði neyðtøkuroyndina seinni

Verjin kravdi eisini frídøming fyri ákæruna um neyðtøkuroynd. Hann vísti á, at kvinnan ikki meldaði neyðtøkuroyndina saman við harðskapinum, men bíðaði í tveir dagar. Tá kvinnan bleiv spurð um hví, greiddi hon frá, at tað var eftir eina samrøðu við fastur sína, at hon valdi at melda mannin fyri hetta eisini. Sjálf helt hon, at tað var orsaka av skelkinum frá harðskapinum, at hon ikki nevndi tað støðuna fyri løgregluni beinanvegin.



Verjin vildi vera við, at frágreiðingin hjá kvinnuni um neyðtøkuroyndina broyttist so ofta, at góð orsök var at seta spurnartekin við trúvirði í frágreiðingin.

Verjin helt eisini, at tað gav lítla meining at neyðtaka damu sína. Um ein er í einum parlaga, gevur tað onga meining at neyðtaka damuna, helt hann. Ákærin staðfesti bara, at sex krevur samtykki, eisini tá ein er í einum parlaga.

Maðurin greiddi sjálvur frá, at hann gjørdist sera bilsin, tá løgreglan stóð í hurðini og burturvísti hann úr íbúðini. Gamaní var hetta skeldarið

kanska nakað verri enn okkurt av hinum kvøldunum, men í hansara eygum vóru tey væl á veg at finna samanaftur, greiddi hann frá.

Bleiv ongantið handtikin

Kvinnan greiddi í rættinum frá, at hon skilti ikki, hví maðurin ikki bleiv handtikin longu sama kvøld. Verjin hjá manninum spurdi eisini løgregluna um hetta.

Løgreglan svaraði, at tað var ein heildarmeting sum gjørdi, at teir ikki handtóku mannin sama kvøld. Fyrst av øllum so sóu skaðarnir á kvinnuni ikki so ógvusligir út við fyrsta eygna-

brá. Tá teir seinni sóu nógvu bláu merkini, høvdu teir longu slept manninum avstað.

Løgreglumaðurin segði eisini, at hann vísti, at rúm ikki var fyri manninum í arrestini í Havn hesa náttina og ivasamt var, um teir høvdu fólk nokk til arbeiðis til at koyra hann til Klaksvíkar. Harumframt mettu teir ikki, at nakar vandi var fyri, at hann fór at gera seg inn á kvinnuna aftur beinanvegin, ei heldur, at hann fór at krógva seg fyri løgregluni, um hon vildi hava fatur á honum aftur.

Dómur fellur í málinum seinni í vikuni.

